

HET VERLANGEN

opgemonterd. Zijn gevoel van ellende bleek, na het afscheid, geheel vergleden te zijn. Er was een nieuwe hoop in hem aangegloeid. 's Avonds, alleen, Marie had haar uitgaansavond, had hij voor zich heen peinzend, alle bijzonderheden van het bezoek herhaald, was weer achter de piano gaan zitten, had gespeeld. De donkere dreiging scheen verdwenen. Hij sliep dien nacht rustig.

Dinsdags was hij weer op school. Onmiddellijk bij het binnenkomen zag hij Freek. Ze keken elkaar aan. Freek kleurde, maakte een beweging om naar hem toe te komen. Maar op hetzelfde oogenblik scheen iets in den blik van den man hem dat te beletten. Onmiddellijk daarna was het weer weg. De snelle opeenvolging van actie en reactie verwarde den knaap even. Maar hij vergat het weer. Er was een jongensachtige blijdschap en trots in hem om het geheim waarvan zij alleen wisten. Van tijd tot tijd keek Freek op uit zijn boek, omdat hij voelde dat hij aangekeken werd. Het oogenblik van het hoofd opheffen liet Van Leeuwen juist den tijd om de oogen op iets anders te richten. Maar geen van beiden kon zich onttrekken aan de toenemende innerlijke spanning. Wederzijds betrapten zij zichzelf er op den ander heel anders te zien dan bij voorbeeld gisteren. Ze ontdekten in elkaar ontroerende eigenschappen, sympathieke trekken en uiterlijkheden, die hun niet eerder opgevallen waren.

III

Des avonds was spanning in Freek merkbaar. Tegen zijn gewoonte in, stond hij eenige malen van zijn stoel op, drentelde de kamer door, de handen in de zakken, het hoofd voorover, als in diep nadenken. Hij floot en siste een paar noten, steeds weer dezelfde, tusschen de tanden, zuchtte van tijd tot tijd diep, slungelde met zijn beenen, zoodat hij twee keer den roodkoperen ketel van het comfoor, op den grond wipte, liet zich daarna met een bonk op zijn stoel vallen. Zijn moeder sloeg hem van tijd tot tijd onderzoekend gade. Maar aan zijn gezicht viel niets te bespeuren, dat op onrust duidde. Het leek eerder leeg. Ten slotte nerveus door het geijsbeer van den jongen, voer ze uit:

„Jesses Freek, blijf zitten jongen, je maakt me daas met je geloop.”

Hij nam de handen uit de zakken, staarde haar met halfopen mond aan, lachte toen even en zuchtte. Onbeholpen bonkte hij weer op zijn stoel neer.

„Jij zit, hèhè.”

„Ja.”